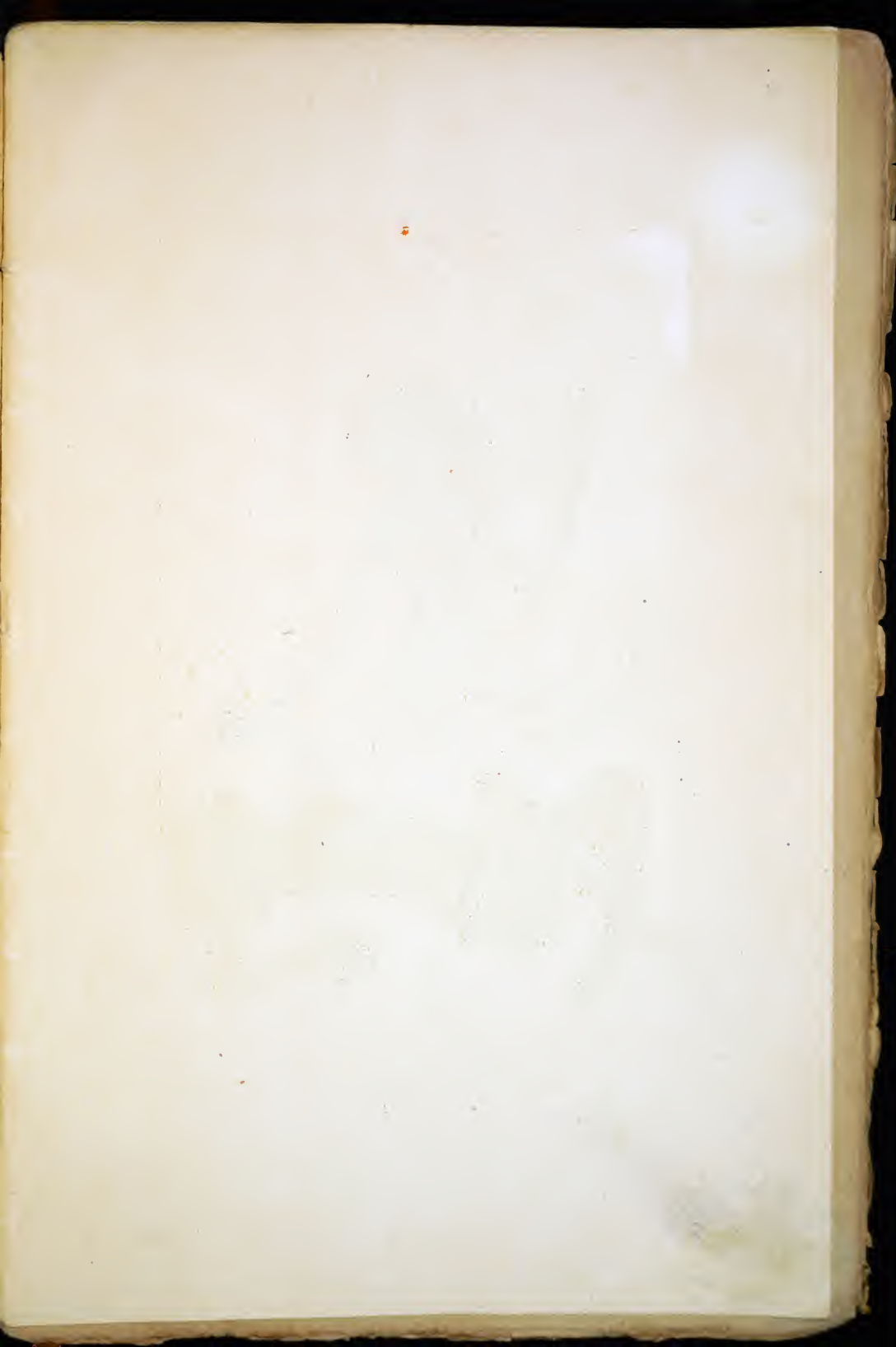

Тестирование

ЖЕСТОКИЙ ПРЪСТЕНЪ

ГЕО МИЛЕВЪ

ЖЕСТОКИЯТЪ ПРЪСТЕНЪ

ПЪРВА КНИГА СТИХОВЕ

ВЪЗНИ • СОФИЯ

МСМХХ

Книги за Библиофили: Трета

Въ нощта слѣдъ блѣднитъ хвалебни литургии
ти прашашъ да ме свѣржатъ твоитъ слуги — и
подъ тягостния сводъ на вѣчна пирамида
за страшни пириества ме водишъ, Сънь!

— О кървава глава въвъ мойто блюдо!
слѣпъ ужасъ на студената стѣна —
и призрачния пжтъ къмъ призрачния свѣтъ отвънъ,
прѣзъ мрачни коридори

сплетени въ жестоко
безъ изходъ прѣстенъ —

вънъ:

(О агнецъ бѣлъ! срѣдъ пѣднослѣнчева зора надъ Нилъ,
опрѣсканъ съ кървави петна,

склонилъ

глава — безъ грѣхъ, безъ жалба, безъ порокъ . .)

Богъ говори:

ПАРСИФАЛЪ

Пакъ тия раннитъ умори,
пакъ тая странната печаль:
о Парсифалъ! о Парсифалъ!
загубенъ въ призрачни простори —
тъй морно-бѣлъ и цѣлъ въ печаль!

Сърцето на светия Лебедъ
обагри твоята стрѣла —
и надъ сломенитъ крила
отмина гордъ и тихъ — безъ трепетъ —
грѣхътъ на твоята стрѣла.

Викът на пурпурната плътъ
те грабва въ стръвнитъ си мръжи
и съ черни пламъци бълбжи
посоката на твоя пжтъ,
заплетенъ въ сладострастни мръжи:

Тамъ болний зовъ на вѣковетъ
чъртаешъ ти въ бездоменъ кръсть
— надъ тебе бди тревоженъ прѣстъ —
и не вѣсти светй привѣти
врѣхъ твойта грждъ извѣзаниахъ Кръсть.

Ти слагашъ трауренъ вѣнецъ
върху челото си — и съ болка
съзнавашъ свойта горка слава:
„Азъ се казвамъ Съвършенъ Глупецъ,
а майка ми — Сърдечна Болка“.

А тамъ дълбоко въ лѣсоветъ
— далечъ — звъни Светиятъ Гралъ
(о Парсифалъ! о Парсифалъ!)
и гасне — зовъ на вѣковетъ —
бездоменъ споменъ и печаль.

КАЖИ: ВНЕЗАПНО ДА ИЗЧЕЗНЕШЪ
и да се слѣдешъ мигомъ цѣлъ
съ шума на уличния празникъ —
и ти и твоята печаль —

да бждешъ свѣтълъ и безличенъ
срѣдъ многоликата тълпа,
да бждешъ шарка отъ миража
на ярка дѣлнична сждба —

и да не дебнатъ черни стражи
надъ твоя малодушенъ сънь —
ни звукъ, ни звънь да ти припомня,
че Вий и Тѣ сж — вещь и вѣнь —

и голъ отъ свойта лишна гордость,
безъ часть, безъ образъ и безъ вѣсть —
да те лѣлѣй една велика,
последна, проста радость: Днесъ —

кажи: разбирашъ ли лъжата
на тия гибелни мечти?
— А! истината и лъжата
сж кржгъ — и въ него кржгъ си ти!

О! и узрѣй въ светата пазва
на тоя тихъ, насжщень грѣхъ —
и принеси му въ жертва всичко
ти
:своя гнѣвъ и скръбъ и страхъ!

И ВЪ ТОЗИ ЧАСЪ, КОГАТО СЪ ПРОТЯЖНА БЕЗНАДЕЖНОСТЪ
безславно небесата отдръпватъ се назадъ
къмъ нѣкаква далечна, трагична безконечностъ —
азъ нося свойтъ стѣпки загубенъ въ тъменъ градъ.
Къмъ нѣкаква далечна, трагична безконечностъ
залѣзва улицата, грѣшниятъ площадъ —
и всуе лстятъ вечерни жени съ продажна нѣжностъ
по черни тротуари —

Не си отъ този свѣтъ!

О всуе лстятъ вечерни жени съ продажна нѣжностъ . .
— като кошмаръ страхотенъ срѣдъ тишина гробовна
Реалността — нелѣпа, свирѣпа и върховна —!
изправя се надъ тебе въ злокобна безметежностъ.
Реалността нелѣпа, свирѣпа и върховна
изрича своята присѣда съ горда нѣжностъ:
— сними отъ своето рамо порфирата тѣжовна
и отстѣпи къмъ тиха монашеска безгрѣшностъ! —

О дъждъ, О дъждъ ОБИЛЕНЪ И ПЕЧАЛЕНЪ

— по тротуаритѣ танцуваща вода! —

Пиянъ, разголенъ, воленъ, вакханаленъ

— но съ черна маска — ти танцувашъ безсмисления танецъ на скръбъта.

О веселостъ маскирана! ти съ веселостъ маскирана печаль!

о веселъ плачъ! и танецъ подъ разхълцани цимбали!

— и вечеръ зачната срѣдъ мракъ, но съ буйно-бѣлъ

дъждъ озарена — Дъждъ! о клоунъ въ погребални карнавали!

И ти летишъ — лъчи и смѣхъ — и ти си бѣлъ, безуменъ

— по тротуаритѣ танцуваща вода! —

вечеренъ дъждъ, понесенъ въ танецъ шуменъ

надъ катафалка черенъ на града.

сантименталностъ

СРЪДЪ ТЪЗИ СИВИ ОТЧАЯНИЯ
които кърмятъ мойта плътъ
съ горчиви горестни познания
и съ болни знаци на ласкание
примамватъ бѣдния ми пжтъ
далечъ къмъ лабиринтни здания,
които стѣгатъ и душатъ
душата въ каменни мълчания —

азъ бихъ останалъ гордъ и твърдъ
къмъ всѣка смъртъ
— безъ състрадание!
и бихъ потърсилъ упование
въ убийствения водоврътъ

на черни дяволски гадания
или

— останалъ безъ желанія —
изпадналъ бихъ за лишень пжть
въ безплодни блудни разкаяния
затуй

: че вижда ме свѣтътъ —
че пия ведритъ сияния
на щедрата небесна твърдь —
затуй

: че блазни ме гласътъ
на новолуннитѣ мечтания —

ако да нѣмахъ въ своя пжть
на несъзнателни изгнания
едно послѣдно обаяние:
Часътъ на Твойта Златна Плътъ.

Ich liebe die hektischen, schlanken
Narzissen mit blutrotem Mund . .
Felix Dörmann

ВЪ ТОЗИ ЧАСЪ НА ВЕЧЕРНИ ИЗМАМИ
мълча и печално прѣдричамъ,
прѣдсѣщамъ, че туй що обичамъ
е болна надежда въ душата ми:

Обичамъ нервознитѣ, болни
нарциси съ уста разкървавени —
срѣдъ сумрачни стаи, безволни,
въ самотность и страхъ изоставени —

обичамъ онѣзъ безсърдечни
смарагди — зелени и лунни —
мечти болноострунни, далечни,
прѣчупени въ сѣнни лагуни —

обичамъ змиитѣ унесени
въ дивъ танецъ — тъй хладни, тъй ярки —
обичамъ полетата есенни
съ петна многоцвѣтни и жарки —

и тѣзи жени меланхолни,
съ лица изморени и блѣди
— обичамъ усмивкитѣ болни,
смѣха имъ прѣдъ скучни поети —

обичамъ горяшитѣ здания
— срѣдъ ужась, и вечеръ, и буря —
и тѣхнитѣ страшни сияния
на стари канали въ лазура —

обичамъ азъ всичко, което
е пурпуръ въ кантика печална —
и болно посипва сърцето
съ ридаетъ пепель кристална:

— тъй както ти, странна! гадаеща!
заплиташъ съ усмихнати взори
душата ми въ мрѣжа ласкаеща
отъ влюбени тихи умори.

дневникъ

СЕГА Е ТВЪРДЪ КЪСНО. СБОГОМЪ.

(Защото много те обичамъ!)

Но нѣма въ страсть да те обкича.

(Азъ изблѣднѣлъ съмъ. Твърдѣ много.)

Сега е вече късно. Всичко.

Деньтъ. Нощта. И азъ. И ти.

И закъснѣлата усмивка

разлѣна въ скръбъ изъ вазитѣ

на твоя взоръ . .

Безплодна вечеръ!

Сърцето ми не чака тайна.

(Азъ или тази блѣдна вечеръ —
но блѣднината е безкрайна!)

Разбирамъ. Зная. Нѣма тайна.

Сега е твърдѣ късно вече.

Нека ударятъ веселия гонгъ!
нека раздвижатъ празничнитъ струни!
Защото злиятъ Богъ на Сѣвера заспа — и спи
дълбоко той, до смъртъ. Защото пламъкътъ на щастieto разтопи
леда на страшния му замъкъ — и крила
надъ моя страхъ отпуска то — навежда се да ме цѣлуне —
Ела!

И ослѣпенъ отъ щастие, азъ можеби заспахъ
и въ своя сънъ видѣхъ видение

— видѣхъ

Божествения Жителъ на Кристалния Дворецъ,
и ослѣпителния блѣсъкъ на кристала;
— или: не съмъ ли азъ владѣтельтъ на тоя блѣсъкъ? азъ кръстенъ
въ славата на Сладострастния Стрѣлецъ? —

Не желя!

Баща ти, веселиятъ богдиханъ,
не ще ми съгради такъвъ дворецъ:
о изстѣпление на блѣсъка! вѣнчана ти и азъ вѣнчанъ
на Щастieto съ бѣлия вѣнецъ —
ела!

мини по лекитъ кристални стѣпала:
тамъ чака Чудото — и ти си тя, и азъ съмъ той, когото то отвѣки
чака . .

Ала: пази се! тамъ прѣдъ входа пурпурниятъ драконъ
е стражъ на Чудото. Той спи, но бли — пази се!
Това е драконътъ на моята стара скръбъ
изписанъ върху герба на Китай:
пази се ти — не го буди — не го ласкай! —

Отъ чаканото Чудо ослѣпенъ, азъ можеби заспахъ
и въ своя сънь видѣхъ видение

— видѣхъ

— Безкрайнитъ Зали на Ведрия Мразъ —
разсипана сребристата роса на лунний сѣрпъ
— на ясписови флейти сънний гласъ
и синитъ сияния на тайни лампиони
— берили, хиацинтъ, смарагдъ, сапфиръ, топазъ,
и чисти аметисти, ониксъ, хризолитъ, рубинъ, цирконъ
— душата шеметна ги гони и лети
въ неуловими кржгове отъ блѣсъкъ и възторженъ стонъ
— но твоето напрегнато око поглъща всичко, ти
великъ убийственъ Диамантъ!
— ти разтрошавашъ блѣсъка и въ неизвѣстни бездни
запалвашъ дивото хоро на
безчислени слънца — ти сплиташъ ми корона
отъ пламъци — разкъсвашъ, разтрошавашъ и ломишъ съ безум-
[нитъ ржцъ на своя блѣнъ —

Кохинуръ! Кулинанъ!

— разхвърляшъ бѣсни пламъци — кристалъ, звѣзди, искри —
безчислени слънца —

(Княгиньо!)

— жаръ, искри —

пияно ослѣпление — въртене — пожаръ —
и падане — и звѣнъ на изпочупени кристали — —

— спасявай се! дворецътъ ти гори! —

— — — — —

сензация

АЗЪ БИХЪ ОБИЧАЛЪ МОЙТО ЩАСТИЕ
и моитѣ случайни радости,
азъ бихъ обкичилъ въ сладострастие
съня на всичкитѣ си младости,
въвъ всѣки сладъкъ часъ причастие
бихъ взелъ отъ краткитѣ си радости

— ако да бѣхъ въ тозъ свѣтъ единъ,
не срѣдъ усмивки безъ участие,
ако не бѣ задъ всѣко щастие
скритъ страхъ,

ако не бѣхъ саминъ
азъ кръстенъ съ горкото причастие
на жълтъ неврастениченъ Сплинъ.

балада

МЪРТВЕШКИ-ЗЕЛЕНА, СЛОМЕНА ЛЕЖИ

луната надъ бѣлия прагъ.

Записанъ е твоятъ мжчителенъ призраченъ знакъ —
и въ лунния ледъ надъ прага той лежи:

смѣлъ образъ огледанъ прѣзъ злоба и мракъ.

— Луната студена лежи.

Есеннитѣ гробища зѣятъ —

о слѣпи прозорци и мъртви врати:

есеннитѣ гробища зѣятъ —

удавници древни и блѣдни дѣди,

обкичени съ огънь и смъртъ и звѣзди:

— Есеннитѣ гробища зѣятъ.

Вмигъ ножътъ свѣта обкръжи —

и блѣсна нечаканъ въ далечни очи.

Вмигъ писъкъ на ножъ тъмний сънь обкръжи —

срѣднощниятъ вѣтеръ го съ писъкъ отнися:

и кървава дланъ подъ безцвѣтни лъчи

зловѣщо надъ бѣлия зидъ се изписа.

— Луната студена лежи.

Голова моя — темный фонарь съ перебитыми стеклами
Саша Черный

ГЛАВАТА МИ

кървавъ фенеръ съ разтрошени стъкла
загубенъ прѣзь вѣгъръ и дъждъ и мъгла
въ полуношни поля.

Азъ умирамъ подъ кота 506

и възкръсвамъ въ Берлинъ и Парижъ.

Нѣма вѣкъ, нѣма часъ — има Днесъ!

Надъ послѣдната пролѣтъ ти жадно и страшно пицишъ
о шпага! разкъсала мръжа отъ кървави капки
срѣдъ мрака —

и въ мрака

богъ слѣпъ ги

събира и мълкомъ повежда къмъ прѣжния призракъ . .

О Сфинксъ! съ безпощадна гримаса на присмѣхъ

— замръзнала, каменна, вѣчна и зла —

изправенъ въ безкрайния, страшенъ, всемирень Египетъ:

прѣдъ тъмния просекъ Едипъ —

загубенъ прѣзь вѣгъръ и дъждъ и мъгла.

ЛУНАТА, СТАРАТА ЗМИЯ, СЪБЛИЧА
— дълбоко въ черни лѣсове — зелената
си кожа.

Студената
и влажна нощна тишина е пълна
съ дъхъ на отровни бурени — въ поличба
се сплитатъ нѣмитъ далечни мълнии
и злобно гърчатъ мургавия ликъ
на кржгозора.

Вмигъ
надъ тъмната^тстѣна на
Свѣта застана пурпурниятъ Демонъ —
и въ мрака пламна неговиятъ викъ :

— ОСАНАНА!

Ти спирашъ тукъ; Отъ тукъ започвамъ Азъ.

Ще ти задамъ едно Защо: — о колко земенъ
си ти, за да не чуешъ своя гласъ!
да не останешъ въ никой мигъ безъ чувство!
Помни: Магията не е изкуство —
и злато нѣма да намѣришъ ти!
На дъното остава черенъ сокъ и ядъ —
— мжчение — и съ него ти си кръстенъ!
Затѣгай здраво пакъ жестокия
на своя мисль прѣстенъ!

Безъ мечти
не ще останешъ ти, но — тѣ болятъ.
— О знаешъ ли дѣ води твоятъ пжтъ? — —
Ношъта е безъ изходи. Азъ съмъ Ти.

Надъ кулата високо пропѣлзѣва
луната, старата змия, съ корава
усмивка въ жълтитѣ очи . .

— УДАРИ ТРЕТА СТРАЖА!

И азъ разкъсахъ пръстена

— о знамъ!

и мога вече цѣлъ да се разкажа.

Азъ изнамѣрихъ себе си най-сетнѣ!

да —

азъ прѣдъ себе си заставахъ самъ
и въ огледалото — разядени и блѣдни —
контурихъ на моята лъжа!

да —

виждамъ: проектирани сж тамъ
пжтекихъ на моята душа
и всичкихъ ми нерви, всички гънки
на жадния ми мозъкъ . .

Мойтѣ злоби
и мойтѣ сънища — азъ самъ прѣзъ сънь ги
разчитамъ ясно (ахъ и кой другъ — кой би
безслѣдността ми прослѣдилъ отъ вѣнь!)

На Истината демонът „ГОРКО ТИ!“
ми казва: — азъ съмъ вѣкъ изъ тежъкъ сънъ
и гърчене въ плѣнителнитѣ нокти
на нѣкакъвъ неврастениченъ страхъ — —

Но — азъ съмъ съчетанъ отъ диви танци;
но — азъ съмъ въплѣтенъ въ игра и смѣхъ
(Човѣкъ! за смѣхъ надъ всичко ти призванъ си)
и моятъ златенъ пѣтъ ме води пакъ,
и всѣкога, къмъ златната Валхала,
прѣдъ чийто прагъ сждбата начѣртала
е моя сладострастенъ зодиакъ — —

Но —: да не смѣешъ да си кажешъ „Бѣла
е моята душа! чистъ моятъ знакъ!
азъ съмъ роденъ въ щастливата Валхала!
азъ нѣмамъ врагове на тоя брѣгъ“

ЗЕМЯТА РАЗГНѢВЕНА СЕ РАЗТВОРИ
и заговори съ огнени езици :

— Апостоли! светии! мъченици!
водители на призрачни събори!
монаси! кръстоносци! алхимици!
— жадуватъ разкаленитѣ простори
на моята душа за вашта пепель!
Една лъжа безъ радостъ и измама,
безъ пламъкъ и възторгъ, е всѣки слѣпялъ
въ пустинята на своята мечта:

тогазъ когато азъ ви давахъ, давамъ
утѣха — вмѣсто горестъ и безсилие:

утѣхата на пролѣтни листа
и радостта на бѣли лилии
и диви рози, зрѣли гроздове
въ шума на есенната чистота,
и нарѣ, и ананасъ — и мостове
— отъ тишина, коприна и кристалъ —
простирамъ азъ прѣдъ вашата печаль
къмъ пиръ, шо всѣкиго за гостъ зове

— отъ злато и лазуръ и чистота! —

ЛОЕНГРИНЪ

Да бждешъ свѣтлять герой
на неизмѣнната усмивка
понесълъ въ своята усмивка
зора и злато и покой —

безъ мечъ и слава въ кървавъ бой
— теноръ на щедрата усмивка —
да бжде твоята усмивка
единствениятъ подвигъ твой —

начало, край, число и брой
да нѣма твоята усмивка,
да гасне всичко въ тази усмивка:
и злостъ и скръбъ и страсть и зной —

неудържимият порой
на днитъ въ твоята усмивка
да вплита Вѣчната Усмивка
и неизмѣнно чистъ и свой

да слѣдвашъ тихия хобой
на свойто щастие съ усмивка —
и то само да е усмивка,
безъ Какъ, Какво, Кога и Кой?

и да пристъпишъ — тихъ герой —
брѣга на своята усмивка
— бѣлъ — да отвърнешъ — и съ усмивка:
„Благодаря ти, Лебедъ мой!“

Книгата е дигитализирана от Студентско общество
за компютърно изкуство (СОКИ), scas.bg.

Предоставена от личната колекция на Росен
Петков. В рамките на проект Mobile Digitizing по
Еразъм+.

The book is digitized by Student Computer Art Society,
(SCAS), scas.bg. Provided by the private collection of
Rosen Petkov. In the frame of the Mobile Digitizing
project supported by Erasmus+.

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

цѣна 15 лв.

печать на Придворната Печатница въ София.